

Kære statsminister
Kære Mette
Kære venner

Det er skønt at være tilbage i Danmark. Jeg kom hertil for første gang for tyve år siden – til et møde i Det Europæiske Råd – og jeg tænkte, at dette måtte være det mest tjekkede sted i verden: skønne mennesker, skøn mad og vel nok verdens bedste øl. Og efter at have været på Roskildefestivalen og set domkirken var dette indtryk helt bekræftet.

Jeg begynder med disse ord, fordi dette er en del af skønheden ved Europa.

Jeg er vendt tilbage til Danmark med det budskab, jeg lærte for første gang for tyve år siden: at Europa er umagen værd. Europa er jeres tid og kræfter og troen på projektet værd. Det er de frustrationer værd, som det sommetider giver. Det er pengene værd. Det er umagen værd, fordi det gør menneskers tilværelse bedre. Det er umagen værd, fordi dette projekt er enestående i verden og baserer sig på et såre enkelt, grundlæggende begreb: håb.

Det er en sandhed, vi undertiden glemmer. Vi stirrer os blinde på at måtte løse den ene krise efter den anden – så er det økonomien, så er det indvandringen, så er det en social krise, en sundhedskrise, energikrise eller sikkerheden, der er truet. Og sandt er det, at vi har det med at komme på sære, snørklede løsninger, pakket ind i uigennemskuelige akronymer, der skræmmer folk væk. Og det er rigtigt, at det nogle gange føles, som om EU er langt væk fra vores hverdag – det forstår jeg godt – og det er derfor, jeg er her i dag. For at lytte, forklare, svare og minde jer om, at Europas hjerte slår lige så højt i Jylland eller på Sjælland som i Bruxelles eller Strasbourg.

Da en teenagepige blev bortført, gennemlevede vi de 27 timer sammen med jer. Vi er som jer fast besluttet på at sikre, at der ikke findes nogen som helst by, landsby eller noget hjørne af vores Europa, hvor 13-årige piger ikke bør kunne føle sig sikker. Hvor kvinder ikke får lov til at leve deres liv.

Vi kan stå sammen i de gode såvel som dårlige tider, men EU handler ikke om at gøre alle ens. Vi er ikke homogene. Vi har ikke alle de samme traditioner, sprog eller kultur – men det forunderlige ved dette projekt er netop, at det er disse forskelle, der giver os mål og med. Det er disse forskelle, som autokraterne fejlagtigt troede var svaghed. Vi viste med vores reaktion på den russiske invasion af Ukraine, at de tog fejl, og vi vil vedblive med at vise, hvor galt afmarcheret de er.

Det krævede et enormt politisk mod at opbygge det europæiske projekt. Det indebar, at folk, der havde kæmpet mod hinanden ned gennem hele deres historie, satte sig sammen og sagde, at samarbejde er bedre end konflikt. De forstod, at vi sammen kunne leve i velstand og i større sikkerhed. Det var troen på, at håb og realpolitik kunne forenes. Og det lykkedes. Det forstod man i Danmark for 50 år siden, i 1973, mens mange nuværende medlemsstater endnu befandt sig i et kvælergreb bag Jerntæppet, og I er gået i spidsen i dette halve århundrede. Det har krævet svære beslutninger at følge forhåbningerne til dørs og omsætte ord til handling, at omforme tilværelsen for mange og at ændre historiens gang. Men Europa har formået det. Vores projekt, med alle dets brister, har formået det.

I de sidste 50 år er der sket en forandring af Europa og europæerne. Alt har ændret sig – med undtagelse af visheden om håb som den drivkraft, der skal bringe os frem gennem de næste 50

år. Vi er nødt til at finde dette politiske mod frem igen. Jeg ser gerne, at vi genvinder denne fornemmelse af tro og tilhørsforhold.

Den danske indflydelse på EU's udvikling er noget, vi ikke taler nok om. I har været med gennem hele forløbet og jeg ved, at I vil være i førerfeltet fremover.

Men hvad er de næste skridt for Europa? De gælder om at gennemføre de reformer, som folk ønsker. Reform af lovgivningen, der gør det muligt for os at fremstille økonomien og miljøet som den samme side af samme sag. Vi kan ikke forsømme den ene for at sætte skub i den anden. Vi kan her tage ved lære af de danske erfaringer – hvad jeg da også mener, at vi gjorde så sent som i sidste uge i Europa-Parlamentet, hvor vi vedtog noget af den vigtigste lovgivning i hele denne valgperiode. Vores nye klimalov handler ikke kun om at gøre vores fælles rum sundere, men også om at gøre det sikrere, stærkere og mere velstående. Vi har vedtaget love, der er toneangivende og verdensomspændende, som vil sætte de globale standarder og som vil bevise, at vi samtidigt både kan redde vores planet og få vores økonomier til at blomstre. Den grønne omstilling handler også om nye jobs. Europa er umagen værd.

Reform er vores tilgang til den nye virkelighed, vi oplever i hverdagen. AI og ChatGPT betyder, at vi nu allerede befinder os i den næste digitale revolution. Det er vigtigt, hvordan vi griber forandringerne an – udnytter vi de chancer, der byder sig, eller lader vi vores beslutningstagning styre af frygten for forandring? For mig handler EU om uindskrænkede muligheder, men vi er nødt til at sikre, at vores lovgivning er klar til fremtiden. Det er her, at Europa-Parlamentet gør sig gældende. Vores institution – de MEP'er I alle vælger – har presset på for at få vedtaget nye love om digitale tjenesteydelser, der kan beskytte vores data og frigøre vores teknologiske potentiale. De svære beslutninger og forhandlinger har betydet, at vi nu er bedre rustet til at gå den nye AI-virkelighed i møde. Vi er bedre rustet til at afvise cyberangreb og bots, der forsøger at bruge vores værktøjer mod os. Vi er bedre rustet til at bekæmpe desinformation, der undergraver det demokratiske samfund, vi så længe har taget for givet. Europa er umagen værd.

Vi har også brug for reformer til at bevæge EU fremad – nu venter Ukraine, Moldova og Bosnien på at indlede tiltrædelsesforhandlinger. Naturligvis skal hvert land bevæge sig i sit eget tempo og ad sin egen vej, men den forandrende kraft ved EU er massiv. De unge moldovere, der kæmper mod alle tænkelige odds, tror på Europa. De unge ukrainere, der i skyttegravene kæmper mod imperialistisk aggression, tror på Europa. Vi er nødt til at hjælpe dem. I forsvaret for demokratiet har Danmark atter vist vejen. I forstår, at det ikke kun handler om at forsvare de værdier, vi er fælles om. Det handler også om vores egen sikkerhed, vores egne demokratier og vores eget forsvar. Vi ønskede ikke at stå i denne skæbnetime, men vi må vise os den voksen. Det indebærer at indføre sanktioner og at yde militær, humanitær, politisk og økonomisk støtte til Ukraine. Det er ikke velgørenhed. Det er affødt af den erkendelse, at EU har trukket en streg i sandet, og hvis vi tillader russiske kampvogne at overskride den, så vil alt andet, som vi har taget for givet, blive draget i tvivl.

Reformer indebærer også, at vi gentænker vores politiske kultur, som så mange mennesker føler sig fremmedgjort over for. Vi er nødt til at styrke den politiske midtes genrejsning i Europa, hvor vi kan imødekomme folks forventninger, i stedet for at de skubbes ud på de politiske og ekstreme yderfløje.

Hvor vi er i stand til at imødegå de løgnagtige narrativer og letkøbte svar på svære spørgsmål, som populisternes gør sig i.

Vi så efter den økonomiske krise for nogle år siden, hvordan flere og flere mennesker vendte ryggen til. Det må ikke ske igen, i en verden der efter pandemien er blevet mere uforudsigelig og mere farlig.

Derfor må vi omhyggeligt sørge for at undgå, at alle de bitre erfaringer fra EU's økonomi- og finanspolitikker ikke går til spilde. En vis fleksibilitet kan meget vel være nødvendig, men vi kan ikke binde an med laissez-faire-tilstande, der så blot bliver en forløber for næste generations finanskriser. Det handler om at fremme konceptet "bedre Europa", så det passer til behovet for "mere Europa". Der er ikke ubegrænsede midler til rådighed, der er gæld, som skal betales tilbage, og der er kun én måde at gøre det på, hvis vi skal have vores økonomier til at vokse. Vi har de værktøjer, vi har brug for til at tackle inflationen og den lavere disponible indkomst, men det vil kræve politisk mod at tage dem i brug, hvis vi skal undgå et alt for protektionistisk kapløb mod bunden.

Næste år beder vi jer igen hjælpe os med at vælge Europas videre vej. Skal vi fortsat rykke fremad eller ej? I skal vælge jeres medlemmer til Europa-Parlamentet, hvilket både er jeres privilegium og jeres ansvar. I kan være yderst stolte af de medlemmer, I har valgt.

EU er ganske vist ikke perfekt og ikke nogen eventyrfortælling, men det er umagen værd, og hvis I ikke vælger, hvem der skal repræsentere jer på tinge, så vil andre gøre det for jer. Deres Europa vil måske være meget anderledes en det, I ønsker. Lad os bygge det sammen.